

Arrest

nr. 261 617 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Vanille SCOHY
Capouilletstraat 34
1060 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 per bode tegen ontvangstbewijs aan de griffie heeft bezorgd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 september 2021 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat O. TODTS, die loco advocaat V. SCOHY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 29 oktober 2018 via Madrid, Spanje, het Schengengrondgebied en dient op 14 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Verzoeksters minderjarige dochter reist haar op 8 februari 2019 achterna.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 14 juni 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 29 april 2020 met nr. 235 687 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Verzoekster en haar dochter worden op 11 juni 2020, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 29 juni 2019 treedt verzoekster in België in het huwelijk met de heer D.I.Z.C., erkend vluchteling van Colombiaanse afkomst.

Bij schrijven gedateerd op 3 september 2020 dient verzoekster, voor haarzelf en haar dochter, bij de burgemeester van Elsene een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 mei 2021 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Elsene dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen, omdat de aanvraag onvolledig is. Samen met deze beslissing wordt verzoekster op dezelfde datum in kennis gesteld van zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een bevel tot terugbrenging met betrekking tot haar minderjarige dochter, waartoe werd beslist door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

1.3. Op 26 september 2021 komt verzoekster samen met haar dochter toe op de luchthaven van Zaventem, afkomstig van een vlucht uit Antalya, Turkije. Zij wordt tegengehouden aan de grens en verklaart met haar dochter op citytrip te zijn geweest naar Antalya. Op dezelfde datum beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot teruggrijping. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 26.09.2021 om 22u05 uur, aan de grensdoorlaatpost van de Nationale Luchthaven van Zaventem, werd door ondergetekende, [V.D.], HINP

de mevrouw :

*naam [C.O.] voornaam [M.I.]
geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Colombia wonende te [...]
houder van het document Passport nummer [...] afgegeven te Bruselas op : 07.11.2019*

+ haar dochter:

[B.C.], geboren te [...], op [xx.xx.2009], van nationaliteit Colombia

afkomstig uit Antalya met vliegtuig, vluchtnummer XC721, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Een verlies van verblijfsrecht werd genomen voor zowel [C.O.M.] en voor haar dochter [B.C.H].”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de beslissing tot terughrijving een politimaatregel is die werd genomen na controle of verzoekster en haar dochter aan de inreisvoorwaarden voldeden en dat het om een ambtshalve maatregel gaat nadat bij de inreiscontrole werd vastgesteld dat verzoekster en haar dochter niet in het bezit waren van de nodige documenten waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. Conform artikel 39, § 1 juncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de zaak te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze is gelokaliseerd, in casu, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsvond, het Nederlandstalige taalgebied (RvS 28 februari 2011, nr. 211.569). Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om huidige vordering in de Franse taal te behandelen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terughrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Het enig middel

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 16 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

« [...] Première branche relative à la violation de l'article 8 de la CEDH, de l'article 22 de la Constitution, des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration

a) Rappel des principes

Le droit à la vie privée et familiale est un droit fondamental protégé par l'article 8 de la CEDH et par l'article 22 de la Constitution.

L'article 8 de la CEDH dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 8 de la CEDH est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'une personne sur le territoire d'un État membre lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH et ce, indépendamment de son statut .

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » et de « vie familiale ».

À cet égard, La Cour européenne des droits de l'homme considère que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive et qu'elle est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérence extérieure, de la personnalité de chaque individu.

En effet, selon elle, il n'est « ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

L'article 8 de la CEDH protège donc également les relations personnelles, sociales et économiques qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain » .

La « vie familiale » recouvre « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et sociale » et que ce lien est « divers et diversifié : lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis,... » .

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale, Votre Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris .

Par ailleurs, l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie(nt) en fait.

En l'espèce, Votre Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée.

À cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'agissant d'une première admission, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Néanmoins dans ce cas, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner si l'État est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale . Elle estime que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort que cette mise en balance des intérêts que l'État est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH .

Tel n'a pas été le cas en l'espèce.

La loi du 29 juillet 1991 érige en son article 2 l'obligation pour l'administration de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision », et que cette motivation doit être adéquate.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifie . En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » .

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Cette exigence de motivation permet également la vérification des éléments sur lesquels s'est fondée l'administration et les erreurs susceptibles de figurer parmi ceux-ci.

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 stipule, quant à lui, que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Enfin, il convient de rappeler que le devoir de minutie peut être rattaché aux principes de bonne administration ou au principe général de droit, plus restreint, de l'exercice effectif du pouvoir d'appréciation. Ce devoir impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de voir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause.

L'administration doit procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision.

a) Application au cas d'espèce

1°

La partie demanderesse fait état d'une vie privée et familiale tant avec son époux, Monsieur [Z.C.D.I.], que sa fille - belle fille de son époux.

Monsieur [Z.C.D.I.] est fortement impliqué, comme un père, dans la vie de sa belle-fille.

La vie privée et familiale de la partie demanderesse, mais également la cellule familiale qu'elle forme avec son époux et sa fille est très importante pour la demanderesse et son époux ainsi que pour la fille, mineure, de la demanderesse (Pièce 6 bis).

En rendant sa décision du 26.09.2021, la partie adverse ne s'est aucunement penchée sur la question de savoir s'il n'y avait pas d'atteinte disproportionnée à la vie privée et familiale de la partie demanderesse.

Il n'y a pas eu de réel examen de l'atteinte au droit à la vie privée et familiale de chacun des membres de la famille ni du véritable impact que pouvait avoir une séparation sur ce droit fondamental.

La partie adverse n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte et elle n'a pas procédé à une véritable mise en balance des intérêts en présence.

À aucun moment, la partie adverse s'est positionnée par rapport à la vie privée et familiale de la fille mineure de la partie demanderesse. Or en l'espèce, l'État doit permettre à un enfant mineur d'avoir une vie privée et familiale.

La partie adverse ne tient pas compte non plus de l'impact que pourrait avoir une séparation sur la santé physique et psychique d'un enfant en bas âge et sur le droit qu'à cet enfant de nouer des relations avec son beau-père, unique figure masculine dans le quotidien de cet enfant.

2°

Par ailleurs, un établissement en Colombie n'est pas envisageable pour l'époux de la partie demanderesse, Madame [C.O.] et pour sa fille mineure. Pour rappel, Monsieur [Z.C.D.I.] a été reconnu réfugié en Belgique depuis 2017 (Pièces 7).

En outre, il est impossible pour Madame [C.O.] d'envisager de retourner en Colombie avec sa fille.

En effet, Madame [C.O.], en tant qu'épouse de Monsieur [Z.C.D.I.], recherché et menacé par les groupes armés en Colombie, encoure un réel risque d'être persécutée en Colombie.

Outre cette menace, elle a de réelles craintes pour sa vie et celle de sa fille dès lors que son père et son frère se sont fait assassiner dans la rue dans laquelle elle vivait en Colombie (à Cali).

Au surplus, il est inenvisageable pour la partie demanderesse et sa fille de se voir refouler en Turquie dès lors qu'elles ne connaissent pas ce pays, ne parlent pas le turc, n'y ont aucune attache.

3°

La décision litigieuse porte clairement atteinte au droit de Madame [C.O.] et de sa fille [B.C.C.H.N.] de nouer des relations et d'avoir une véritable vie familiale effective avec Monsieur [Z.C.D.I.].

L'intérêt de [H.N.] réside clairement dans le fait de rester en Belgique, où elle pourra bénéficier d'une éducation et de tous les soins nécessaires et adéquats pour une fille de son âge (rappelons à cet égard que la Colombie était classée en 2018, 80ème pays par rapport à l'indice de développement humain).

De plus, il ressort de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas mis en balance les intérêts en présence au regard de la vie privée et familiale de [H.N.].

Celle-ci est également en droit de nouer des relations avec son beau-père Monsieur [Z.C.D.I.].

Or, rien ne permet de considérer que la partie adverse a pris en considération la vie privée et familiale de la fille de la partie demanderesse.

4°

Il ressort de ce qui précède qu'il y a clairement un obstacle au développement ou à la poursuite d'une vie privée et familiale normale et effective ailleurs qu'en Belgique.

La motivation de la décision n'est pas adéquate conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Au contraire elle est stéréotypée et ne procède pas d'un examen minutieux des données de la cause.

Compte tenu de ce qui précède, il convient de constater que la partie adverse ne s'est pas livrée, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre la décision attaquée et ce en violation des articles 8 de la CEDH, de l'article 22 de la Constitution, des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration

Le moyen est sérieux en sa première branche.

[...] Deuxième branche prise de la violation de l'intérêt supérieur de l'enfant, de l'article 24 de la charte des droits fondamentaux, des articles 3,9 et 16 de la Convention internationale des droits de l'enfant, de l'article 22bis de la Constitution, de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration.

La décision attaquée ne tient pas davantage compte de l'intérêt supérieur de l'enfant mineur, à savoir d'[H.N.B.C.], enfant de la partie demanderesse et belle-fille de Monsieur [Z.C.D.I.].

Elle ne tient en effet pas compte des risques de perturbations inhérents à une séparation entre la partie demanderesse et son époux ainsi qu'à la séparation entre Hayley Nicole et son beau-père Monsieur [Z.C.D.I.] ou encore d'un départ avec la partie demanderesse dans un pays qu'elles ne connaissent pas.

a) Rappel des principes

Il convient de rappeler que le Comité des droits de l'enfant a rappelé à de multiples reprises que la prise en compte de l'intérêt de l'enfant était une considération primordiale et constituait une question transversale que les États devaient examiner de manière approfondie.

A cet égard, dans l'observation n°14 du Comité des droits de l'enfant, il a été précisé que :

«

1. Le Comité souligne que l'intérêt supérieur de l'enfant est un concept triple:

a) C'est un droit de fond: Le droit de l'enfant à ce que son intérêt supérieur soit évalué et soit une considération primordiale lorsque différents intérêts sont examinés en vue d'aboutir à une décision sur la question en cause, et la garantie que ce droit sera mis en œuvre dans toute prise de décisions concernant un enfant, un groupe d'enfants défini ou non ou les enfants en général. Le paragraphe 1 de l'article 3 crée une obligation intrinsèque pour les États, est directement applicable (auto-exécutoire) et peut être invoqué devant un tribunal;

b) Un principe juridique interprétatif fondamental: Si une disposition juridique se prête à plusieurs interprétations, il convient de choisir celle qui sert le plus efficacement l'intérêt supérieur de l'enfant. Les droits consacrés dans la Convention et dans les Protocoles facultatifs s'y rapportant constituent le cadre d'interprétation;

c) Une règle de procédure: Quand une décision qui aura des incidences sur un enfant en particulier, un groupe défini d'enfants ou les enfants en général doit être prise, le processus décisionnel doit comporter une évaluation de ces incidences (positives ou négatives) sur l'enfant concerné ou les enfants concernés. L'évaluation et la détermination de l'intérêt supérieur de l'enfant requièrent des garanties procédurales. En outre, la justification d'une décision doit montrer que le droit en question a été expressément pris en considération. À cet égard, les États parties doivent expliquer comment ce droit a été respecté dans la décision, à savoir ce qui a été considéré comme étant dans l'intérêt supérieur de l'enfant, sur la base de quels critères et comment l'intérêt supérieur de l'enfant a été mis en balance avec d'autres considérations, qu'il s'agisse de questions de portée générale ou de cas individuels ».

S'agissant de l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant et du caractère directement applicable de cette disposition, S. SAROLEA précisait en 2016 :

« Outre les décisions sur communication individuelle, le Comité des droits de l'enfant publie des observations générales. L'une d'entre elles nous intéresse plus particulièrement : l'observation générale no 14 (2013) sur le droit de l'enfant visant à ce que son intérêt supérieur soit une considération primordiale. Etre une considération primordiale signifie que l'ISE est « un droit, un principe juridique interprétatif et une règle de procédure ». Comme règle de fond, il garantit « le droit de l'enfant à ce que son intérêt supérieur soit évalué et soit une considération primordiale lorsque différents intérêts sont examinés en vue d'aboutir à une décision sur la question en cause, et la garantie que ce droit sera mis en œuvre dans toute prise de décision concernant un enfant, un groupe d'enfants défini ou non ou les enfants en général ». Le Comité souligne que de son point de vue, le premier paragraphe de l'article 3 est directement applicable et peut être invoqué devant un tribunal. La notion de « considération primordiale » comporte une obligation juridique stricte signifiant que les États n'ont pas le pouvoir discrétionnaire de décider s'il y a lieu ou non d'évaluer l'ISE.

Dans la balance des intérêts en présence, l'intérêt supérieur de l'enfant ne peut être mis sur le même plan que les autres considérations. En matière d'adoption, le comité relève que le texte est encore plus contraignant puisque l'article 21 n'indique pas que l'intérêt supérieur de l'enfant est une considération primordiale, mais est bien « la considération primordiale ».

En tant que principe juridique interprétatif, il signifie que si une disposition se prête à plusieurs interprétations, il y a lieu de choisir celle qui sert le plus efficacement l'ISE.

Pour aboutir à cet objectif, l'ISE comporte un volet procédural. Dès qu'une décision peut avoir une incidence sur un enfant, le processus décisionnel doit comporter une évaluation de ses incidences positives ou négatives. Une obligation de motivation renforcée s'impose. La décision doit exposer en quoi les droits de l'enfant ont été pris en considération, précisant les critères retenus, le raisonnement suivi, et notamment la mise en balance de l'intérêt de l'enfant avec d'autres considérations. Cette évaluation doit être effectuée par une autorité compétente, de préférence pluridisciplinaire. Les faits doivent être établis par des professionnels qualifiés. Parmi les éléments à prendre en compte figurent l'opinion de l'enfant même s'il est en très bas âge ou particulièrement vulnérable, les autorités devant s'adapter à sa situation au besoin via une représentation adéquate. L'analyse doit « englobe[r] des éléments comme le sexe, l'orientation sexuelle, l'origine nationale, la religion et les convictions, l'identité culturelle et la personnalité ». Les décisions doivent être prises rapidement. Un « rang de priorité » doit être réservé aux procédures impliquant les enfants qui n'ont pas le même rapport à l'écoulement du temps. Enfin, les décisions relatives aux enfants doivent pouvoir faire l'objet de réexamens et de révisions (nous soulignons)» .

De plus, la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant est également ancrée comme une obligation générale en droit européen, et ce notamment dans la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

En effet, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne rappelle que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications ».

L'article 24.2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne indique que :

« 2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

La Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la Convention internationale relative aux droits de l'enfant faisait partie intégrante du droit de l'Union au titre de principe général de droit communautaire. Elle a eu l'occasion de rappeler l'obligation pour les États membres de tenir compte, lorsqu'ils apprécient chaque situation particulière, de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie de famille, de l'état de santé de l'intéressé et du principe de non-refoulement .

Ainsi il convient de prendre en considération les droits énumérés dans la Convention internationale relative aux droits de l'enfant.

L'article 3 § 1 de la Convention internationale des droits de l'enfant précise :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».

L'article 16 évoque le droit à la vie privée et familiale de l'enfant. Il énonce que :

« 1. Nul enfant ne fera l'objet d'immixtions arbitraires ou illégales dans sa vie privée, sa famille, son domicile ou sa correspondance, ni d'atteintes illégales à son honneur et à sa réputation.

2. L'enfant a droit à la protection de la loi contre de telles immixtions ou de telles atteintes ».

Enfin, l'article 28 évoque le droit à l'éducation de l'enfant et dispose que :

« 1. Les Etats parties reconnaissent le droit de l'enfant à l'éducation, et en particulier, en vue d'assurer l'exercice de ce droit progressivement et sur la base de l'égalité des chances :

a) Ils rendent l'enseignement primaire obligatoire et gratuit pour tous ;

b) Ils encouragent l'organisation de différentes formes d'enseignement secondaire, tant général que professionnel, les rendent ouvertes et accessibles à tout enfant, et prennent des mesures appropriées telles que l'instauration de la gratuité de l'enseignement et l'offre d'une aide financière en cas de besoin ;

c) Ils assurent à tous l'accès à l'enseignement supérieur, en fonction des capacités de chacun, par tous les moyens appropriés ;

d) Ils rendent ouvertes et accessibles à tout enfant l'information et l'orientation scolaires et professionnelles ;

e) Ils prennent des mesures pour encourager la régularité de la fréquentation scolaire et la réduction des taux d'abandon scolaire.

2. Les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour veiller à ce que la discipline scolaire soit appliquée d'une manière compatible avec la dignité de l'enfant en tant qu'être humain et conformément à la présente Convention.

3. Les Etats parties favorisent et encouragent la coopération internationale dans le domaine de l'éducation, en vue notamment de contribuer à éliminer l'ignorance et l'analphabétisme dans le monde et de faciliter l'accès aux connaissances scientifiques et techniques et aux méthodes d'enseignement modernes. A cet égard, il est tenu particulièrement compte des besoins des pays en développement. »

Sur le plan national, L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur lequel se fonde la décision du Ministre est une transposition de l'article 6.1 de la directive 2008/115 du Parlement européen et du Conseil du 16

décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après directive 2008/115) qui dispose :

« Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5. »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 constitue la transposition en droit belge de l'article 5 de la directive 2008/115/ qui se lit comme suit :

« Article 5

Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé

Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte :

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,
 - b) de la vie familiale,
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,
- et respectent le principe de non-refoulement. »

L'article 7 de la loi du 15/15/1980 précise que le ministre ou son délégué « doit » le délivrer, n'est pas une compétence complètement liée.

En effet, même dans cette hypothèse, le Ministre doit, après avoir instruit le dossier, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale de la personne concernée ainsi que de son état de santé, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et respecter le principe de non-refoulement.

Si au terme de l'instruction du dossier par le ministre ou son délégué il apparaît que la décision d'ordre de quitter le territoire méconnaîtrait les droits fondamentaux de l'étranger concerné, celui-ci doit s'abstenir de délivrer une décision d'ordre de quitter le territoire, même dans les hypothèses où l'article 7 alinéa 1 lui impose une telle délivrance .

Il faut donc, pour que soit respecté le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 que le Ministre instruisse le dossier afin de vérifier quels sont les éléments qu'il doit de prendre en compte en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

a) Application au cas d'espèce

1°

En l'occurrence, il appartenait donc à la partie adverse d'effectuer un examen concret de l'intérêt supérieur de l'enfant de la partie demanderesse, afin d'évaluer l'impact d'une séparation entre cet enfant et son beau-père, unique figure paternelle de cet enfant.

En effet, le père d'[H.N.], Monsieur [A.A.B.A.], vit au Chili et y travaille (Pièces 3 A).

Le père d'[H.N.] et la partie demanderesse se sont accordés pour qu'[H.N.] vive avec sa mère et son beau-père en Belgique (Pièces 3 B et C).

Monsieur [Z.C.D.I.] est donc l'unique figure paternelle de [H.N.] et se charge de son entretien et de son éducation comme si c'était sa propre fille depuis plus de 3 ans.

Or, la décision attaquée se contente d'indiquer que la partie demanderesse et sa fille ne peuvent avoir accès au territoire belge en raison du fait qu'elles ne disposent pas des documents requis par l'article 3 §1 3° de la loi du 15.12.1980 et qu'elles sont détenues au FITT-Tubize, sans avoir égard à l'intérêt supérieur de l'enfant et du traumatisme qu'engendre ce type de détention pour un enfant.

À aucun moment la partie adverse ne semble envisager réellement les conséquences de la séparation de l'enfant et de son beau-père en cas de refoulement avec la partie demanderesse dans un pays qu'aucune d'entre elles ne connaît, dans lequel elles n'ont aucune attache et ne parle pas la langue de ce pays. La partie adverse n'envisage pas plus les conséquences réelles pour [H.N.] de voir séparés sa mère et son beau-père.

Il est pourtant évident que, vu le contexte familial, une séparation de la cellule familiale d'[H.N.], même temporaire, peut avoir un impact psychologique important et nuire à son développement personnel.

Cette situation ne peut que lui être préjudiciable et porter atteinte à son bien-être.

2°

La partie adverse n'a pas non plus tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant mineur en prenant la décision de refoulement du 26.09.2021 en vue de son éloignement, dont l'exécution aurait pour conséquence de la contraindre à être expulsée, vers la Turquie et en l'emmenant, avec la partie demanderesse, au centre FITT situé Tubize dès lors que [H.N.] est scolarisée à Bruxelles (Ixelles) (Pièces : 16).

En effet, en cas de d'exécution de ladite décision du 26.09.2021, [H.N.] serait expulsée en Turquie.

Il s'agit d'un pays qu'elle ne connaît pas, dont elle ne parle pas la langue, dans lequel elle n'a aucune attache et pourrait difficilement être scolarisée.

Il est également important d'insister sur le fait qu'[H.N.] est une très bonne élève et est scolarisée en 6ème primaire à l'école « Groupe scolaire de Tenbosch- Ecoles n°9, 10 et 23 ».

Il s'agit d'une année très importante au niveau scolaire dès lors qu'il s'agit de la dernière année avant de passer à l'école secondaire.

Elle était déjà inscrite dans cette école pour l'année 2020-2021 et y a réussi sa 5ème primaire Pièces : 16).

3°

De plus, le fait qu'elle soit dans le centre FITT-Tubize, dans lequel elle est obligée de rester loger, lui rend l'accès à son école, située à Ixelles, très compliqué sans moyen de locomotion.

L'école commençant à 8h tous les matins et le trajet en transports en commun mettant plus d'une heure et demie (sans compter les nombreux retards des trains), il est très compliqué pour [H.N.] de s'y rendre, alors que son domicile à Bruxelles est à deux pas de son école.

En outre la longueur des trajets (plus de 3 heures par jour) est épuisante pour un enfant de cet âge et ne respecte en tout cas pas l'intérêt supérieur de cet enfant.

[H.N.] n'a donc pas pu aller à l'école depuis le lundi 27.09.2021, soit le premier jour de sa détention au centre FITT Tubize.

Manifestement, la motivation de la décision attaquée est inadéquate et insuffisante et n'a en aucun cas pris en compte l'intérêt supérieur de l'enfant mineur.

4°

La motivation de l'acte attaqué est stéréotypée et ne permet pas de comprendre sur quoi se fonde concrètement la partie adverse pour considérer qu'elle a pris en compte l'intérêt supérieur de l'enfant et que ses droits fondamentaux ont été respectés.

Partant, la décision attaquée viole l'intérêt supérieur de l'enfant, l'article 24 de la charte des droits fondamentaux, les articles 3, 16, et 28 de la Convention internationale des droits de l'enfant, de l'article 22bis de la Constitution, de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration.

Le moyen est sérieux en sa deuxième branche.

[...] Troisième branche prise de la violation du droit d'être entendu

Pour rappel, le droit à être entendu fait partie du principe général des droits de la défense, tel que consacré par le droit de l'Union européenne . Il s'agit d'un principe général de droit dans l'ordre juridique européen, mais également dans l'ordre juridique belge.

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

Conformément à la jurisprudence de la C.J.U.E. : « Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision [décision susceptible de causer un grief à son destinataire], doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » .

Elle a rappelé à de nombreuses reprises que :

« Le droit d'être entendu ne peut être exercé utilement que si la personne concernée est en mesure d'accéder au dossier. »

Partant, eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, « procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les éléments nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier » .

Votre conseil a eu l'occasion de rappeler à de multiples reprises que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, sur base duquel est prise la première décision contestée, résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la directive 2008/115, lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Ainsi, toute décision de refoulement au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

Il ne ressort pas de la décision de refoulement dressée le 26.09.2021 que la partie demanderesse aurait été entendue et aurait eu l'opportunité de fournir ses explications quant à sa situation afin qu'elles soient prises en compte.

La circonstance que la partie demanderesse aurait été entendue par les services de police, ce qui n'est pas démontré, lors de son contrôle, ne peut suffire à considérer qu'elle a été valablement entendue.

En effet, le rapport administratif résultant d'un contrôle de police ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu et ce d'autant plus quand il ne ressort pas de la décision de refoulement dressée le 26.09.2021 que la partie demanderesse a été informée de l'intention de la partie adverse de lui délivrer une décision de refoulement et de la maintenir au FITT Tubize avec sa fille en vue de son éloignement, dont l'exécution aurait pour conséquence de la contraindre à être expulsée, avec sa fille, vers la Turquie.

Or, si la partie demanderesse avait réellement été entendue, elle aurait pu préciser sa situation familiale particulière :

- *Le fait que son époux est reconnu réfugié en Belgique*
- *Qu'il est impossible pour elle, sa fille et son époux de retourner en Colombie en raison des risques réelles qu'ils y encourent pour leur vie*
- *Qu'elle a entrepris des démarches relatives au regroupement familial*
- *Qu'elle dispose d'une promesse d'embauche dès la délivrance d'un permis de séjour.*

Il n'apparaît pas que la partie adverse ait procédé à un examen rigoureux de cet aspect de la vie familiale de la cellule familiale dont elle avait pourtant connaissance.

Se faisant, la partie demanderesse a méconnu le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, combiné à l'article 8 de la CEDH et au droit de la partie demanderesse d'être entendue.

Le moyen est sérieux en sa troisième branche.

[...] Quatrième branche prise de la violation de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration.

La partie adverse motive sa décision en ces termes (traduction libre) (Pièces 1) :

[...]

Le 20.10.2015, un Accord entre l'Union Européenne et la République de Colombie relatif à l'exemption de visa court séjour est intervenu (Pièce 17).

L'article 1 de cet Accord dispose :

« Le présent accord prévoit un régime de déplacement sans obligation de visa en faveur des citoyens de l'Union et des ressortissants de la Colombie qui se rendent sur le territoire de l'autre partie contractante pour un séjour d'une durée maximale de quatre-vingt-dix-jours sur toute période de cent quatre-vingts jours. ».

L'article 2 de l'Accord susmentionné précise que par « Etat membre » il y a lieu d'entendre « Tout état membre de l'Union, à l'exception du Royaume-Uni et de l'Irlande ».

L'article 3 de cet accord précise ensuite:

« (...) Les ressortissants de la Colombie titulaires d'un passeport ordinaire, diplomatique, de service officiel ou spécial, en cours de validité délivré par la Colombie peuvent entrer et séjourner sans visa sur le territoire des Etats membres pendant une période dont la durée est définie à l'article 4, paragraphe 2 (...) »

Il est dès lors impossible pour la partie demanderesse de comprendre la motivation de la décision de refoulement.

En effet, étant en possession de son visa ainsi que de celui de sa fille, elles pouvaient entrer sur le territoire belge.

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 énonce par ailleurs que :

« la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

L'obligation de motivation formelle qui repose sur la partie adverse implique que la décision administrative soit assortie d'une motivation consistant « en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. ».

En l'espèce, la motivation de la décision est insuffisante et inadéquate dès lors que la partie adverse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments concrets de la situation de la partie demanderesse et de sa fille.

La partie adverse ne serait pas recevable à soutenir que la partie demanderesse requiert d'elle qu'elle fournisse les motifs des motifs - quod non.

Une obligation de motivation formelle imposait à la partie adverse d'indiquer concrètement dans sa décision le fondement de la décision de refoulement et d'interdiction de pénétrer sur le territoire belge, rendue l'encontre de la partie demanderesse en date du 26.09.2021.

La décision attaquée est donc frappée d'un défaut de motivation et d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le moyen est sérieux en sa quatrième branche.

[...] Cinquième branche prise de la caducité de la décision litigieuse

La décision litigieuse a pour objet, outre le refoulement, le refus d'entrée sur le territoire belge à l'encontre de la partie demanderesse et de sa fille en vertu de l'article 3, § 1 3° de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Or, le fait que la partie demanderesse et sa fille aient été conduites au centre FITT- Tubize, leur permettant, de circuler sur le territoire belge afin de consulter son avocat, un médecin, ... rend l'objet de la décision litigieuse caduque puisque l'accès au territoire a été autorisé à la partie demanderesse et sa fille, par la partie adverse.

La partie demanderesse s'est d'ailleurs rendue avec sa fille le 28.09.2021 au centre médical Louise à Bruxelles (Avenue Louise) pour un examen médical (Pièces 18).

Par conséquent, la décision litigieuse est sans effet.

Le moyen est sérieux en sa cinquième branche. »

3.3.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing prima facie de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenen verblijf en de verblijfsomstandigheden moeten staven. Er wordt toegelicht dat "[e]en verlies van verblijfsrecht werd genomen voor zowel [C.O.M.] en voor haar dochter [B.C.H]".

Verzoekster wijst op een overeenkomst uit 2015 tussen de Europese Unie en Colombia inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf. Zij citeert onder meer het eerste artikel uit deze overeenkomst, dat stelt dat wordt voorzien in visumvrij reizen voor de burgers van de Unie en voor de burgers van Colombia die naar het grondgebied van de andere partij reizen voor maximaal 90 dagen per tijdvak van 180 dagen. Het eveneens geciteerde derde artikel verduidelijkt dat de burgers van Colombia die in het bezit zijn van onder meer een door Colombia afgegeven gewoon paspoort zonder visum het grondgebied van de lidstaten kunnen inreizen en er verblijven gedurende de in artikel 4, lid 2, van deze overeenkomst bedoelde periode, dit is gedurende maximaal 90 dagen per tijdvak van 180 dagen. Om deze reden, en nu zij stelt gerechtigd te zijn het Belgische grondgebied te betreden, stelt verzoekster de motivering van de bestreden beslissing niet te kunnen begrijpen.

De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde overeenkomst uit 2015 tussen de Europese Unie en Colombia bevat evenzeer de gemeenschappelijke verklaring betreffende interpretatie van de termijn van 90 dagen per tijdvak van 180 dagen zoals bedoeld in artikel 4 van deze overeenkomst. Hierin kan worden gelezen als volgt:

“De partijen komen overeen dat de maximumtermijn van 90 dagen per tijdvak van 180 dagen, als bedoeld in artikel 4 van deze overeenkomst, kan bestaan uit één aaneengesloten bezoek of uit meerdere opeenvolgende bezoeken die in totaal niet meer dan 90 dagen per tijdvak van 180 dagen beslaan.

Hierbij wordt uitgegaan van een dynamische referentieperiode van 180 dagen die zodanig wordt berekend dat op elke dag van het verblijf wordt gekeken naar de aan die dag voorafgaande periode van 180 dagen om na te gaan of nog steeds aan de voorwaarde van 90 dagen per tijdvak van 180 dagen wordt voldaan. Dit betekent onder meer dat een ononderbroken afwezigheid van 90 dagen recht geeft op een nieuw verblijf van ten hoogste 90 dagen.”

Verzoekster kwam eind 2018 naar België. Haar dochter is haar in februari 2019 achterna gereisd. Zowel op 11 juni 2020 als op 31 mei 2021 werden zij bevolen om het grondgebied te verlaten. Nergens geeft verzoekster aan dat zij en haar dochter sinds hun komst naar België het grondgebied hebben verlaten, buiten hun recente citytrip naar Antalya. Verzoekster voegt de nodige stukken dat zij en haar dochter op 23 september 2021 een vlucht hadden van Brussel naar Antalya, met een terugvlucht op 26 september 2021. In het licht van de door haar zelf aangehaalde regelgeving en feitelijke gegevens moet verzoekster dus onvermijdelijk hebben geweten dat zij en haar dochter op 26 september 2021 geenszins waren gerechtigd op een visumvrije nieuwe binnenkomst op grond van de door haar aangehaalde overeenkomst. Op deze datum – en gekeken naar het hieraan voorafgaande tijdvak van 180 dagen – was er immers overduidelijk sprake van dat verzoekster en haar dochter het maximaal toegestane verblijf van 90 dagen reeds ruim hadden overschreden. In het eerdere bevel tot terugbrenging werd verzoekster trouwens ook reeds gewezen op de regel van een verblijf van maximum 90 dagen per tijdvak van 180 dagen en het gegeven dat dit maximum verblijf van 90 was overschreden. Prima facie steunt verzoeksters betoog op een incorrect uitgangspunt, waarvan zij in redelijkheid ook niet onwetend kon zijn, en kan het enkel en alleen al om deze reden niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat de motivering ontoereikend en inadequaaf is nu niet wordt ingegaan op haar gezinsleven en de belangen van haar dochter, wordt gewezen op wat volgt. Verzoekster werd recent, op 31 mei 2021, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals bevel tot terugbrenging wat haar minderjarige dochter betreft. In deze bevelen werd reeds uitdrukkelijk gemotiveerd inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en de aanwezigheid van verzoeksters echtgenoot in België. Verweerder gaf aan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet te betwisten, maar was wel van oordeel dat een terugkeerbesluit niet disproportioneel is gelet op het gezinsleven. Verweerder wees erop dat verzoekster en haar dochter uit een eerdere relatie enkel tijdelijk worden gescheiden van hun in België verblijvend familielid, met name voor de tijd die nodig is om zich in het bezit te doen stellen van de nodige toelatingen voor een verblijf. Hij achtte dit noch strijdig met het recht op gezinsleven noch met het hoger belang van het kind. Verzoekster ging niet in beroep tegen de voormelde bevelen. Verzoekster geeft thans aan uitvoering te hebben willen geven aan deze bevelen door een citytrip van drie dagen naar Antalya. Zij en haar dochter wensten vervolgens opnieuw het Schengengrondgebied te betreden, zonder dat evenwel blijkt dat zij hiertoe waren gerechtigd en zonder dat zij eerst de nodige stappen hadden gezet om zich in het bezit te doen stellen van de nodige toelatingen voor het beoogde verblijf van meer dan drie maanden. In deze specifieke omstandigheden kan verzoekster de Raad er op het eerste zicht niet van overtuigen dat in de bestreden beslissing een (hernieuwde) motivering noodzakelijk was inzake het recht op eerbiediging van het gezinsleven en/of het hoger belang van het kind. Op geen enkele wijze geeft verzoekster aan als zou haar gezinssituatie of de situatie op het vlak van het hoger belang van haar minderjarige dochter wezenlijk zijn gewijzigd sinds de beoordeling hieromtrent in de op 31 mei 2021 afgegeven bevelen. Gelet op deze bevelen heeft verzoekster reeds kennis van het standpunt ter zake van het bestuur. Zij toont op het eerste zicht niet aan dat op dit punt wezenlijk nieuwe of gewijzigde omstandigheden spelen waaromtrent een nieuwe of bijkomende motivering zich opdroeg.

Verzoekster kan verder op het eerste zicht ook niet zonder meer worden gevolgd dat de motivering van de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting op het eerste zicht niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet of onvoldoende in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke

gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt.

Prima facie wordt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster wijst op een privé- en gezinsleven in België met haar dochter uit een eerdere relatie en haar huidige echtgenoot. Zij stelt dat haar echtgenoot ook nauw is betrokken, als een vader, bij haar dochter. Zij betoogt dat op geen enkele wijze concreet is nagegaan wat de werkelijke impact is van een scheiding en of de genomen maatregel niet disproportioneel ingrijpt in het gezinsleven. Een werkelijke belangenafweging is volgens haar afwezig. Zij benadrukt nog dat een gezamenlijke vestiging in Colombia niet mogelijk is, nu haar echtgenoot erkend vluchteling is in België. Het gezinsleven kan volgens haar enkel op normale en effectieve wijze worden beleefd in België. Verzoekster betoogt verder dat zij en haar dochter niet kunnen terugkeren naar Colombia. Zij stelt ingevolge de problemen van haar echtgenoot eveneens een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Eveneens stelt zij in Colombia te moeten vrezen voor haar leven en dat van haar kind, nu haar vader en broer er werden vermoord. Ten slotte stelt verzoekster dat het voor haar en haar dochter niet denkbaar is dat zij worden teruggedleid naar Turkije, land dat zij niet kennen, waar zij de taal niet spreken en waarmee zij geen enkele band hebben.

Ook het hoger belang van het kind is volgens verzoekster onterecht niet in rekening gebracht. Zij wijst op de impact die een scheiding kan hebben op de fysieke en psychische gezondheid van een kind van jonge leeftijd en op diens recht om banden te onderhouden met de stiefvader die de enige mannelijke figuur is in haar dagelijkse leven. Zij merkt op dat de vader van haar dochter actueel in Chili woont en werkt, dat deze ermee akkoord ging dat zijn kind in België zou wonen en dat het de stiefvader is die sinds de komst naar België mee instaat voor het kind. Zij meent dat de persoonlijke ontwikkeling van haar kind in het gedrang kan komen. Het hoger belang van haar kind bestaat er volgens verzoekster in dat zij in België kan blijven, waar het onderwijs en alle nodige zorgen kan genieten. Zij benadrukt nogmaals dat zij noch haar kind Turkije kennen, dat ze er geen enkele band mee hebben en dat ze er de taal niet spreken. Een scholing in dit land is volgens haar dan ook moeilijk. Ze benadrukt hierbij nog dat haar dochter momenteel in België school loopt en in het zesde leerjaar zit.

Verzoekster beroept zich weliswaar zowel op een privé- als een gezinsleven in België, maar haar betoog draait nagenoeg volledig rond het gezinsleven dat zij, haar dochter uit een eerdere relatie en haar huidige echtgenoot in België hebben opgebouwd. De Raad onderzoekt het betoog van verzoekster dan ook vanuit het oogpunt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Evident dienen hierbij de belangen van de minderjarige dochter in rekening te worden gebracht.

Zoals reeds werd gesteld, werd verzoekster recent, op 31 mei 2021, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals bevel tot terugbrenging wat haar minderjarige dochter betreft. Bij het nemen van deze bevelen werd reeds uitdrukkelijk rekening gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en met artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder wat de aanwezigheid van verzoeksters echtgenoot in België betreft. Verweerder gaf aan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet te betwisten, maar was wel van oordeel dat een terugkeerbesluit in de actuele omstandigheden niet disproportioneel is gelet op het gezinsleven. Verweerder wees erop dat verzoekster en haar dochter uit een eerdere relatie enkel tijdelijk worden gescheiden van hun in België verblijvend familielid, met name voor de tijd die nodig is om zich in het bezit te doen stellen van de nodige toelatingen voor een verblijf. Hij achtte dit noch strijdig met het recht op gezinsleven noch met het hoger belang van het kind. Verzoekster geeft aan uitvoering te hebben willen geven aan de bevelen door het plannen van een citytrip naar Antalya. Amper twee dagen na hun vertrek wensen verzoekster en haar dochter opnieuw het Schengengrondgebied te betreden, zonder dat evenwel blijkt dat zij hiertoe

gerechtigd zijn en zonder dat zij eerst de nodige stappen hebben gezet om zich in het bezit hebben doen stellen van de nodige toelatingen voor het beoogde verblijf van meer dan drie maanden. In deze specifieke omstandigheden kan verzoekster de Raad er op het eerste zicht niet van overtuigen dat bij het nemen van de bestreden beslissing een hernieuwde beoordeling en belangenafweging door het bestuur noodzakelijk was inzake het recht op eerbiediging van het gezinsleven en/of het hoger belang van het kind. Op geen enkele wijze geeft verzoekster aan als zou haar gezinssituatie of de situatie op het vlak van de belangen van haar minderjarige dochter wezenlijk zijn gewijzigd sinds de beoordeling hieromtrent in het kader van de op 31 mei 2021 afgegeven bevelen.

Uit wat voorafgaat volgt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster, haar minderjarige dochter en haar huidige echtgenoot niet betwist. Hij achtte het evenwel niet strijdig met het recht op eerbiediging van het gezinsleven of het hoger belang van het kind waar verzoekster en haar dochter tijdelijk het Schengengrondgebied dienen te verlaten en moeten terugkeren naar het land van herkomst, in afwachting dat zij zich in het bezit hebben doen stellen van de nodige documenten voor het voorgenomen verblijf van meer dan drie maanden in België. Verzoekster deed hiervoor ook reeds een aanvraag in België, maar deze was onvolledig. Noch tegen de niet-inoverwegingname van de in België ingediende aanvraag tot gezinshereniging noch tegen de eerdere bevelen ging verzoekster in beroep.

Nu de Raad indien hij wordt gevat in de procedure tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, ertoe is gehouden een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, wordt onderzocht of verzoekster alsnog kan aantonen dat een terugdrijvingsmaatregel disproportioneel ingrijpt op de ingeroepen gezinsbelangen, met inbegrip van het hoger belang van haar dochter.

De Raad stelt vast dat verzoekster nooit werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Een door haar ingediend verzoek om internationale bescherming werd definitief afgewezen. Ook een door haar ingediende aanvraag tot gezinshereniging werd niet in overweging genomen, omdat deze onvolledig was. Op 31 mei 2021 werden verzoekster en haar dochter bevolen om het grondgebied te verlaten, in afwachting dat zij de nodige documenten voor het voorgenomen lang verblijf in het kader van gezinshereniging konden voorleggen. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144).

Het EHRM stelde verder reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekster trad tijdens haar eerdere preciaire verblijf in België in het huwelijk met haar huidige echtgenoot. Zij en haar echtgenoot moeten er zich van bewust zijn geweest dat het in dit land uitgebouwde gezinsleven dus evenzeer een precair karakter kende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoekster toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen aantonen.

In de voorliggende situatie is het geenszins zo dat verzoekster en haar dochter definitief de gezinshereniging in België werden geweigerd. Enkel werd vastgesteld dat hun aanvraag onvolledig was, alsook werd hen gevraagd tijdelijk het grondgebied te verlaten, totdat zij zich in het bezit hadden doen stellen van de nodige documenten voor het voorgenomen lang verblijf in België. Een dergelijke tijdelijke scheiding en terugkeer naar het land van herkomst werd niet strijdig geacht met het recht op eerbiediging van het gezinsleven noch met het hoger belang van het kind. Door niet in beroep te gaan tegen de eerdere bevelen gaf verzoekster niet aan dat zij niet akkoord kon gaan met de gedane beoordeling of dat dit in strijd was met het recht op eerbiediging van het gezinsleven of het hoger belang van haar kind.

Het gedrag van verzoekster waarbij zij niet in beroep ging tegen de eerdere bevelen maar er vervolgens voor opteerde om hieraan uitvoering te geven door een citytrip naar Turkije te plannen waarna zij zonder meer wenste terug te keren naar België, zonder hiertoe te zijn gerechtigd en zonder eerst de stappen te hebben gezet om zich in het bezit te doen stellen van de nodige documenten voor het beoogde lang verblijf in België, is niet wat mag worden verwacht van een zorgvuldig handelend persoon.

De normale procedure om te worden toegelaten tot een verblijf in het kader van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet bestaat er ook in dat de aanvraag wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland. Enkel in uitzonderingsgevallen kan deze aanvraag in België worden ingediend.

Met haar huidige betoog kan verzoekster niet aannemelijk maken dat een tijdelijke scheiding van het in België verblijvende gezinslid om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in strijd is met haar recht op eerbiediging van het gezinsleven of de belangen van haar dochter.

Het enkele gegeven dat haar echtgenoot erkend vluchteling is in België maakt nog niet dat verzoekster is verhinderd om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekster, zoals zij zelf ook aangeeft, als Colombiaanse onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht voor kort verblijf. Voor zover zij de regel van een verblijf van maximum 90 dagen per tijdvak van 180 dagen respecteert, kan zij op regelmatige tijdstippen naar België komen en hier verblijven, in afwachting van het doorlopen van de verblijfsprocedure voor een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging. Evenmin blijkt dat de gezinsleden via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kunnen onderhouden.

In zoverre verzoekster betoogt als zou zij vervolging moeten vrezen in haar land van herkomst, wordt opgemerkt dat een dergelijke vrees niet kon worden vastgesteld in het kader van haar eerdere verzoek om internationale bescherming dat definitief werd afgewezen. Hierin wees verzoekster reeds op de dood van haar broer en haar hoedanigheid van verloofde en vervolgens echtgenote van een erkend vluchteling in België. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster door talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakte, alsook dat het gegeven dat verzoeksters toenmalige verloofde en huidige echtgenoot in België erkend vluchteling is hierover niet anders doet oordelen. Immers, zo stelde de commissaris-generaal, hadden de eerder door haar echtgenoot ingeroepen asielmotieven geen uitstaans met deze van verzoekster. In beroep, toen verzoekster trouwens reeds enige tijd was gehuwd met haar huidige echtgenoot, oordeelde ook de Raad dat verzoekster op basis van de voorliggende gegevens geenszins een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk had kunnen maken. Verzoekster houdt thans vol dat zij omwille van de dood van haar broer en haar band met haar huidige echtgenoot een vrees voor vervolging moet koesteren, zonder in dit verband evenwel nieuwe elementen naar voor te brengen die alsnog kunnen aantonen dat zij enige gegronde vrees heeft. Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dient steeds individueel te worden onderzocht, zodat verzoekster niet zonder meer kan volstaan met erop te wijzen dat zij echtgenote is van een erkend vluchteling, gegeven dat trouwens reeds voorlag. Thans geeft verzoekster ook aan dat zij reeds sinds 2016 een relatie heeft met haar huidige echtgenoot, oftewel reeds enige tijd voor haar komst naar België, zonder dat blijkt dat zij hierdoor enig probleem kende in haar land van herkomst. In zoverre verzoekster in haar feitenrelaas melding maakt van een organisatie die zij en haar echtgenoot hebben opgericht, geeft zij zelf aan dat dit een project betreft om personen die naar België zijn geïmmigreerd ongeacht hun origine te ondersteunen. Zo spreekt verzoekster onder meer van gratis Franse taallessen en voedselhulp voor families die dit nodig hebben. Hiermee geeft verzoekster geenszins aan betrokken te zijn bij activiteiten die bij terugkeer naar haar land van herkomst kunnen maken dat zij alsnog enige gegronde vrees zou moeten koesteren. Waar zij thans stelt dat ook haar vader zou zijn vermoord in haar land van herkomst beperkt verzoekster zich verder tot een blote bewering die nergens met een begin van bewijs wordt onderbouwd.

Wat de belangen van haar minderjarige dochter betreft, blijkt evenmin dat er zich wezenlijk nieuwe omstandigheden voordoen in vergelijking met de beoordeling ten tijde van de afgifte van de eerdere, niet-aangevochten bevelen, waardoor er voor het bestuur geen redenen waren om anders te oordelen.

Hoewel de Raad niet betwist dat er ook een gezinsleven bestaat tussen verzoeksters dochter en verzoeksters huidige echtgenoot, ondanks dat deze niet de vader is van het kind, blijft verzoekster in gebreke met concrete elementen aan te tonen dat een tijdelijke scheiding tussen hen de belangen van het kind noemenswaardig zou schaden. Verzoeksters dochter is geboren in juli 2009 en verblijft nog maar sinds februari 2019 in België. Zij is dus grotendeels opgegroeid in het land van herkomst, zonder de aanwezigheid van verzoeksters huidige echtgenoot, en zij woont nog maar sinds relatief recent bij haar stiefvader. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding en terugkeer naar het land van herkomst een ernstige impact zou hebben op de fysieke en psychische gezondheid

van haar dochter of haar persoonlijke ontwikkeling zou schaden. Verzoeksters dochter is ook niet meer zo heel jong, zodat niet blijkt dat zij een en ander niet zou kunnen begrijpen. De belangrijkste persoon in het leven van het kind was en is nog steeds verzoekster en verzoekster en haar dochter worden in geen geval van elkaar gescheiden. De Raad houdt er nog rekening mee dat de vader van het kind actueel in Chili blijkt te verblijven. Een tijdelijke terugkeer van het kind naar het land van herkomst kan maken dat het kind haar vader op meer regelmatige basis kan zien. De banden met de vader wegen in beginsel zwaarder dan de banden met de stiefvader in België en in de voorliggende zaak blijkt geenszins dat er zich concrete problemen voordoen in de relatie tussen vader en kind. Het gegeven dat de vader akkoord is dat zijn dochter verder in Europa opgroeit, doet hier nog niet anders over oordelen. Zoals reeds blijkt uit de voorgaande bespreking, blijkt ook niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeksters dochter niet langer persoonlijke contacten kan onderhouden met haar stiefvader. Er werd zo reeds op gewezen dat verzoekster en haar dochter in alle geval regelmatig naar België kunnen reizen alsook dat niet blijkt dat contacten via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk zijn. Er moet verder worden aangenomen dat verzoeksters dochter tot haar 9,5 jaar in het land van herkomst heeft verbleven, zodat zij er reeds scholing heeft genoten en er redelijkerwijze nog vertrouwd is met de taal en cultuur. Er blijkt niet dat zij, in afwachting van een terugkeer naar België, niet opnieuw scholing kan genieten in haar land van herkomst, of dat deze niet van een aanvaardbaar niveau is.

In het licht van wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met het hoger belang van het kind.

In zoverre verzoekster nog opmerkt dat zij en haar dochter zullen worden teruggeleid naar Turkije, land dat zij niet kennen, waar zij de taal niet spreken en waarmee zij geen enkele band hebben, merkt de Raad op dat het de eigen keuze is geweest van verzoekster en haar gezinsleden om naar dit land te reizen, terwijl zij hadden moeten weten dat verzoekster en haar dochter in beginsel niet gerechtigd waren om onmiddellijk opnieuw het Schengengrondgebied te betreden. Verzoekster en haar dochter zijn niet verplicht in Turkije te blijven. Zij toont niet aan dat zij en haar dochter vanuit Turkije niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst Colombia, in afwachting dat zij de nodige documenten hebben verzameld voor een terugkeer naar België.

De Raad merkt ten slotte nog op niet te zijn gevat voor wat betreft de beslissing tot vasthouding in een FITT-woning, en terzake ook geen rechtsmacht te hebben. De Raad is dus ook niet bevoegd om zich uit te spreken over het betoog van verzoekster dat deze opsluiting strijdig zou zijn met het hoger belang van haar kind.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet bieden een bescherming die gelijkaardig is aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. Voorgaande bespreking volstaat dan ook opdat evenmin een schending van deze bepalingen kan worden aangenomen.

3.3.5. Wat artikel 24 van het Handvest, de artikelen 3, 9 16 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet betreft, kan eveneens worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM waarbij reeds werd ingegaan op de ingeroepen belangen van verzoeksters dochter en het hoger belang van het kind, om te besluiten dat evenmin een schending van deze bepalingen blijkt.

3.3.6. Verzoekster tracht de incorrecte toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet in haar situatie aan te tonen door erop te wijzen dat zij op grond van de overeenkomst tussen de Europese Unie en Colombia inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf was gerechtigd op een (nieuwe) binnenkomst op het Belgische grondgebied. Er werd echter reeds vastgesteld dat verzoekster prima facie verkeerdelijk voorhoudt dat zij actueel op grond van deze overeenkomst gerechtigd is op een nieuwe binnenkomst. Niettegenstaande verzoekster het toegelaten verblijf van maximum 90 dagen per tijdvak van 180 dagen ruim had overschreden toen zij zich opnieuw aanbood bij de grenscontrole, blijkt evenmin dat zij zich voorafgaandelijk in het bezit had doen stellen van de nodige documenten die haar en haar dochter toelaten tot het beoogde lang verblijf. Uit wat volgt, blijkt verder dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met een bepaling zoals vervat in een internationaal verdrag. Met haar betoog toont verzoekster prima facie dan ook geen miskenning aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. In casu heeft verweerder bij de afgifte van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en tot terugbrenging, in het kader waarvan hun illegaal verblijf werd vastgesteld, rekening gehouden met het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Verweerder oordeelde dat verzoekster en haar dochter enkel tijdelijk het grondgebied dienen te verlaten, met name voor de tijd die nodig is om zich in het bezit te doen stellen van de nodige toelatingen voor het beoogde lang verblijf, en dat een dergelijke tijdelijke scheiding en verwijdering van het grondgebied niet disproportioneel is. Verzoekster betwistte dit ook niet, nu zij niet in beroep ging tegen deze bevelen. De thans bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekster en haar dochter op het ogenblik dat zij na hun citytrip in Antalya opnieuw het Schengengrondgebied wensten te betreden niet beschikten over de nodige documenten voor het voorgenomen verblijf, dat er een is van lang verblijf, en bijgevolg worden teruggedreven. Hierbij wordt verwezen naar het eerdere '*verlies van verblijfsrecht*', wat in het voorliggende geval dient te worden begrepen als het vastgestelde illegale verblijf in de eerdere bevelen waarin het gezinsleven en het hoger belang van het kind reeds in rekening zijn gebracht. Verzoekster maakt in haar concrete situatie een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet prima facie niet aannemelijk.

3.3.8. Verzoekster voert nog de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is evenwel geenszins genomen in uitvoering van deze bepalingen, zodat niet blijkt dat verzoekster dienstig een schending van deze bepalingen kan invoeren. Verzoekster blijft ook in gebreke in dit verband de nodige toelichting te verstrekken.

3.3.9. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster prima facie evenmin een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitending of deze kennelijk onredelijk is.

3.3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.3.11. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot erkend vluchteling is in België, dat zij en haar dochter in Colombia voor hun leven moeten vrezen en dat zij reeds stappen heeft gezet voor de gezinshereniging met haar echtgenoot in België. Deze elementen zijn op zich evenwel reeds in rekening gebracht in het kader van de eerdere beslissingen van de bevoegde Belgische instanties. Verzoeksters verzoek om internationale bescherming werd ten gronde afgewezen en verzoekster slaagt er niet in om nieuwe elementen naar voor te brengen die alsnog een concrete aanwijzing kunnen zijn van enige gegronde vrees. Verzoekster aanvraag tot gezinshereniging werd door de gemeente niet in overweging genomen, omdat deze onvolledig was. Er werd haar door verweerder vervolgens reeds een bevel om het grondgebied te verlaten en bevel tot terugbrenging afgeleverd, rekening houdend met de aanwezigheid van haar echtgenoot in België die erkend vluchteling is. Dit verhinderde verzoekster en haar dochter volgens verweerder niet om tijdelijk buiten het Schengengrondgebied te verblijven. In deze omstandigheden maakt verzoekster op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat zij, indien gehoord, nog concrete elementen had kunnen aanbrengen die wezenlijk het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. In zoverre verzoekster nog wijst op het gegeven dat zij beschikt over een werkaanbod en kan werken van zodra zij beschikt over een verblijfstitel, blijkt verder geen gegeven dat van aard is het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden. Actueel beschikt verzoekster immers geenszins over een verblijfstitel en er valt niet in te zien waarom zij louter op grond van een werkaanbod alsnog zou moeten worden toegelaten tot het grondgebied. Prima facie kan een schending van het hoorrecht niet worden aangenomen.

3.3.12. Ten slotte stelt verzoekster nog dat de bestreden beslissing kaduuk is. Zij betoogt dat zij en haar dochter, waar zij werden overgebracht naar een FITT-woning in Tubeke en zij met haar dochter op 28 september 2021 een medisch centrum in Brussel heeft kunnen bezoeken, werden toegelaten tot het grondgebied. Allereerst toont verzoekster hiermee geen onwettigheid van de bestreden beslissing aan. Bovendien blijkt verzoekster wel degelijk nog te zijn vastgehouden (aan de grens) met het oog op haar teruggrijping, zoals verzoekster dit trouwens zelf ook stelt in haar uiteenzetting van het uiterst dringend karakter van de vordering.

3.3.13. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS